

РЕШЕНИЕ

№ 293

гр. Ямбол, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ в публично заседание на дванадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Марина Хр. Христова Иванова

при участието на секретаря Й. Г. П.
като разгледа докладваното от Марина Хр. Христова Иванова Гражданско дело № 20212330101696 по описа за 2021 година

Производството е за делба, във фазата по допускането ѝ.

Образувано е по предявен от Н. С. М. против В. З. А. иск за делба на недвижим имот, подробно описан в исковата молба, както и на лек автомобил, придобити по време на брака на страните.

В исковата молба се посочва, че страните са бивши съпрузи, които по време на брака си са придобили недвижим имот, находящ се в гр. Я. Придобили и МПС. Описаното имущество се владеело и стопанисвало от ответника и страните не могли да уредят доброволно отношенията си. Искане за допускане на съдебна делба между страните при равни квоти.

В депозирания отговор ответника изразява готовност за доброволно уреждане на отношенията между страните по повод процесното МПС, като заявява, че не оспорва квотите на страните в съсобствеността. Оспорва искане за делба на недвижимия имот, който въпреки, че бил придобит по време на брака бил заплатен с негови лични средства, от личната му банкова сметка, т.е. бил негова лична собственост.

В с.з. ищцата лично и чрез процесуален представител поддържа искане за делба.

Ответникът, чрез упълномощения си адвокат поддържа отговора.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Безспорно между страните и видно от представените писмени доказателства е, че същите са сключили граждански брак на *** год., прекратен с влязло в сила на

10.04.2021 год. съдебно решение.

Представено е Постановление за възлагане на недвижим имот от 25.04.2017 год., по силата на което на ответника В.А. е възложен делбения недвижим имот, апартамент, находящ се в гр. Я.,*** за сумата от 41 010 лв.

Прието е и свидетелство за регистрация на МПС, част 1 за делбеното МПС, както и удостоверение за застрахователна стойност.

От приетото копие от НА за покупко – продажба на недвижим имот се установява, че на 09.09.2014 год. страните са се разпоредили с придобит по време на брака им недвижим имот за сумата от 20 000 лв.

Ответникът е представил извлечение от сметка, по която е титуляр, видно от което за периода 19.04.-20.04.2017 год. са извършени два превода на обща стойност 39 076, 94 лв. по сметка на ЧСИ И. Х. с основание – „доплащане и такси по ИД***“.

Видно от копие от платежно нареждане, на 11.04.2017 год. , ответникът в качеството си на наредител е превел по сметка на ЧСИ И. Х. сумата от 3760 лв. – „задатък по ИД №***/2014 год.“.

По делото са събрани и гласни доказателства. В показанията си св.М. – сестра на ищцата посочва, че по време на брака между страните основно ищцата е полагала грижите за семейството и домакинството. Ответникът работел, сестра ѝ също работела. Бюджета на семейството бил общ. Купили делбения имот през 2017 год. от съдия – изпълнител. Парите събирали с години. Преди това били купили етаж от къща, но се наложило да го продадат, т.к. за ремонта щели да трябва повече пари. Продали го за 50 000 лв., като в последствие споделяли, че продължават да събират пари за закупуване на апартамент.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

Предявеният иск е с правно основание чл.34 ЗС.

По силата на чл.344, ал.1 ГПК в решението, с което се допуска делбата, съдът следва да се произнесе по въпросите: между кои лица и за кои имоти ще се извърши тя, както и каква е частта на всеки съделител.

Съдът намира същият за допустим, т.к. е предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, при наличието на правен интерес и при липсата на отрицателни предпоставки за упражняване правото на иск.

В конкретния случай според съда безспорно се установява по делото, че автомобилът предмет на делбата е придобит по време на брака на страните, възмездно. Безспорно е, че съществува към датата на допускане на делбата, както и от кой от съделителите се владее. Съгласно чл. 21 , ал. 1 от СК- вещните права придобити по време на брака , принадлежат на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити. В процесния случай и т.к. по делото не са релевирани възражения за определяне на по-голям дял на някой от бившите съпрузи, съдът счита, че делбата на горепосочения автомобил следва да бъде допусната при равни квоти.

Основния спор между страните е свързан с делбения недвижим имот, като ищцата желае допускането му до делба при равни квоти, а ответникът съевременно е релевира възражение за пълна трансформация на лично имущество и желае отхвърляне на иска за делбата му. Опровергаването на презумпцията за съвместен принос на съпрузите за придобитото по възмезден начин по време на брака имущество, когато приобретател по сделката е само единият от съпрузите, става чрез предявяване на възражение за трансформация с правно основание чл.21,ал.1 и /или ал.2 от същия СК (пълна или частична трансформация), основано на твърдения, че влагането на лични средства следва да изключи приложението на презумпцията, при което доказателствената тежест е за този, който предявява възражението, който следва да установи пълно и пряко твърдението си за факти, че е вложил извънсемейни – свои лични средства в придобиването на конкретна вещ или вещно право. Възражението е годно процесуално средство за защита в иск за делба до допускане на делбата.

В настоящи случай ответникът обосновава възражението си с твърдението, че делбения имот е заплатен изцяло от негова банкова сметка, която е лична негова собственост. Действително от приложените по делото доказателства се установява, че сумата е преведена по сметка на ЧСИ от банкова сметка с титуляр ответника. По сега действащия Семейен кодекс от 2009г. паричните влогове са изключени от режима на съпругеска имуществена общност. В по- новата практика на ВКС - Решение № 126/31.01.2020 по гр. д.№ 352/2019 година, 2 г.о., се приема, че създадената съдебна практика не съответства на волята на законодателя, вложена при уреждане на режима на съпругеската имуществена общност. Режимът на съпругеска имуществена общност е най-често приложим на практика в имуществените отношения между съпрузите, защото съгласно чл. 18, ал.2 СК се прилага, ако не е избран друг режим. Посочва се , че при разглеждането на имуществените спорове между съпрузите, следва да се изхожда от прогласените от Семейния кодекс принципи на семейните отношения /чл.2/ и от социалните функции на брака и семейството /чл.17. В този смисъл са указанията в т.1 на ППВС № 5/1972г. при действащата уредба паричните влогове се отнасят към личното имущество на всеки от съпрузите, тъй като не са изрично посочени в чл.21 СК. Не представляват лична собственост вещните права, придобити със средства от паричен влог /банкова сметка/ на единия съпруг, набрани по време на брака. Трансформацията на лично имущество по чл.23 СК е приложима за личното имущество, посочено в чл. 22 СК - придобито преди брака, по дарение, по наследство и при останалите хипотези, посочени в нормата. Не настъпва преобразуване на лично имущество когато с паричен влог на единия съпруг, формиран по време на брака, се придобиват вещни права. В този случай намира приложение презумпцията на чл.21, ал.3 СК за съвместен принос. Именно на придобитите по време на брака вещни права законодателят създава статут на СИО, считайки презумптивно, че са резултат на съвместен принос. В същия смисъл е практиката по приложението на СК от 1968г., изразена в ППВС № 5/1972г., ППВС № 8/1980г. и др. - паричните влогове набрани по време на брака са лични на съпрузите, но купеното с тях е СИО. Да се приеме, че всяка вещ, заплатена със средства от банкова сметка на единия съпруг, е негова лична собственост, без оглед произхода на средствата по сметката, означава игнориране на презумпцията за съвместен принос и води до изпразване от съдържание на съпругеската имуществена общност. Ето защо, прилагането на трансформацията спрямо придобивания със суми от влог /спестявания/ на съпрузите, натрупани по време на брака, е правно и житейски неприемливо. Такова тълкуване на закона подменя волята на законодателя относно съпругеската имуществена общност и не може да бъде

подкрепено. Ако съпругът твърди, че е осъществена трансформация на лично имущество при придобиване на вещно право, заплатено с негов влог, трябва да установи или, че влогът е негово лично имущество по чл.22 СК, или че средствата по влога имат друг извънсемееен произход и презумпцията за съвместен принос би била опровергана.

В процесния случай въпреки указаната доказателствена тежест ответникът не е установил средствата по банковата му сметка да имат извънсемееен характер, нито да са лично имущество по чл. 22 СК. Ето защо презумпцията за съвместен принос остава неопровергана. Поради това, следва извод, че недвижимият имот е придобит със съвместен принос и е в режим на съпругеска имуществена общност. При прекратяване на брака и на СИО дяловете на двамата съпрузи в придобития по време на брака недвижим имот са равни и делбата следва да бъде допусната при равни за страните квоти.

Само за пълнота на настоящите мотиви съдът намира за необходимо да посочи, че недоказано остава твърдението на ищцата, че от продажба на недвижим имот в режим на СИО с ответника са реализирали сумата от 50 000 лв., която да е вложена в закупуване на делбения имот. Действително в практиката на ВКС /така решение №№ 86 от 04.07.2018 г. по гр. д. № 2862/2017 г. / е прието, че нотариалният акт, с който е оформена една сделка, материализира удостоверителните изявления на нотариалния орган и изявленията на страните по договора. Следователно, има характеристиките на официален свидетелстващ документ само в частта на нотариалното удостоверяване, което поради това се ползва с обвързваща съда формална и материална доказателствена сила, на осн. чл.143 ГПК. Самите волеизявления на страните по сделката имат характера на частен документ и поради това обвързваща съда формална доказателствена сила само относно авторството, на осн. чл.180 ГПК. При разрешаване на спор по чл.23 СК по отношение на имот, придобит с договор за покупко-продажба, е относимо каква е действителната придобивна цена и произхода на средствата, с които е заплатена, като твърдението, че е заплатена цена, различна от посочената в нотариалния акт не съставлява оспорване на удостоверените от нотариуса обстоятелства. Фактите в какъв размер е действително уговорената цена и произхода на средствата, с които е заплатена подлежат на доказване с всички доказателствени средства, включително и със свидетелски показания.

За установяване на твърдението ищцата е ангажирала гласни доказателства, като освен че показанията на св. М. следва да бъдат ценени при условията на чл. 172 от ГПК, от същите не се установява с категоричност свидетелката да знае в какво съпрузите са вложили сумата от продажбата на имота си. По-скоро последната изразява собствените си предположения, че „парите са отишли за този апартамент“.

По изложените съображения , Я Р С

РЕШИ:

ДОПУСКА ДЕЛБА на основание чл. 34 ЗС между Н. С. М., ЕГН ***** и В. З. А., ЕГН ***** **на следния недвижим имот**, находящ се в гр. Я., *** жилище апартамент, №***, с идентификатор № 87374.537.52.1.23, със застроена площ 75,15 кв.м., в едно с прилежащото избено помещение №***, с площ 6, 23 кв.м. и таванско

помещение №*** с площ 6, 40 кв.м., както и 1,26 % идеални части от общите части на сградата, при съседни самостоятелни обекти в сградата- на същия етаж- 87374.537.52.1.24;87374.537.52.1.22, под обекта – няма, над обекта – 87374.537.52.1.26 **и на следното МПС-** лек автомобил „Нисан Алмера Тино“, рег. № ***, рама №***, двигател №***, цвят – светло сив металик, **при квоти по ½ ид.ч. за Н. С. М. и В. З. А..**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____